

HALÁL A SÍKBAN

TOLNAI OTTÓ

Topolyán, Tóth Feri temetésén (esett), felvettem egy szép piros gesztenyét. Simasága, mondtam zsebemben simogatva, akár az ő mosolya, amely olykor mefisztói is tudott lenni. Mi szakállat növesztettünk, ő óriás fekete fültincset, pajeszt.

Töltőtollas (PELIKÁN) ember volt; mindig bámultam szép kézírását (egy ideig ugyanis lektora volt az *Új Symposion*nak). Istenem: *szépen írni!* Én is mindig azt szerettem volna, ám nekem nem adatott meg, én csúnyán írtam, egyenetlenül, kuszán — nekem, hogy úgy mondjam, rútul kellett írnom. Megkísérelek majd hozzájutni valamelyik kéziratához, és berámáztatom...

Csak nekrológját olvasva az újságban, jutott eszembe, egykor én recenzáltam a HALÁL A SÍKBAN-t: én ajánlottam, legyen ez a verseskötet címe...

Lassan szárad, zsugorodik a gesztenye a zsebemben, veszi fényét, pedig még csak egy hete, hogy felvettem; már nem szép. Ma, Újvidék radikálisan változó központjában álldogálva (ott, ahonnan az új Szerb Nemzeti Színház fehér piramisára vetül a rossz Meštrović-szobor, melyet szeretek) teljesen véletlenül, még egyszer utoljára tenyereimre vettem a gesztenyét: igen, már akkor, lehajolva érte a topolyai temetőben, először érintve meg a vizes fűben hideg lakkját, a kanizsai gesztenyére, ébenné zápult gyerekkori vadgesztenyéimre is gondoltam tudat alatt, arra, hogy engemet meg minden bizonnyal majd Kanizsán fognak eltemetni: oda valahová a Kistemetőbe, süppedő hügocskám és nagyanyám közé, ahol, mint tömör kis gumilabdát, epileptikus énekesként veri magát a földhöz a pacsirta...

Utolsó, az Újvidéki Rádió riportérének adott interjújában, halála előtt, azt mondotta: *még nem készülök halni...*

Feri, noha már „száz éve” nem találkoztunk, halála előtt három nappal, felbukkant a Végeladás kecskeméti bemutatóján — az Áramkorlátozás és a Jób szerzője ismét darabot készült írni: megöleltük egymást.

Egyik noteszomban, amelybe a fontosabb dolgokat szoktam bejegyezni, utolsó, halállal teljes, *Csontomiglan—csontodiglan* című kötetéből még megjelenésekor egy (pontosabban két fél) sort másoltam ki *Most vadgesztenyehullás után rád gondolok* kezdetű verséből — már nem emlékszem, mi célból is:

*„bal lábad előtt most is ott vapul az
a leszakadt gomb: az életed.”*